Сидів і довго думав над собою
Блакитний вечір вдома навесні,
Тим часом як спливалася водою
Його зоря на темному веслі.

Я не скажу, що я — оце той вечір
В блакитнім одязі на зорях при воді…
Важкий вогонь мої закутав плечі,
Закутав так, що вже не рад собі…

Як ти летіла! як ти довго билась!
Мала з малих, крилечечко із крил,
Сама собі сама собою снилась
До переджнив’я, груш і до могил.

Не треба вже нічого говорити.
Твої уста цвітуть в устах моїх.
І не зроню я слова, як з молитви,
До тих любовей, де любов — ще гріх!